2) Hver part bærer sine omkostninger.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. oktober 1983.

P. Heim
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 6. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Under nærværende sag, som er anlagt den 1. december 1982, har sagsøgeren, Horst W. Steinfort, der er ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, nedlagt påstand om, at Kommisionen forfremmer ham til lønklasse A 2.

Jeg skal først kort resumere sagens faktiske omstændigheder. Sagsøgeren blev den 27. marts 1961 ansat ved Kommissionen som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4. Fra den 9. september 1964 til den 5. juli 1967 fungerede han som kabinetschef hos Margulies, medlem af Euratom-Kommissionen, hvorunder han var ansat i en stilling i lønklasse A 2. Herefter arbejdede han ved generaldirektoratet for »Euratom-forskning« og efter at være blevet forfremmet til lønklasse A 3 blev han fra 1968 ansat ved generaldirektorat XIII »Informationsmarked og Innovation«.

Ved en skrivelse af 18. februar 1982 indgav Steinfort en ansøgning til Kommissionens formand om at blive forfremmet til lønklasse A 2. Til støtte herfor henviste han til en beslutning, som Kommissionen havde truffet den 28. juli vedrørende »reintegrering af tjenestemænd, som har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet og som er blevet forfremmet under den midlertidige tjeneste« (dok. KOM(81) PV 615). Sagsøgeren henviste navnlig til pkt. 1) i denne beslutning, hvori det hedder:

»Les fonctionnaires de la catégorie A qui sont promus à un poste d'une carrière

1 — Oversat fra italiensk.

différente pendant la période de détachement dans un Cabinet réintégreront leur service où la promomotion leur est assurée dans un certain délai: promotion vers le grade A 1, A 2 ou A 3: 3 mois; promotion vers le grade A 5: à la fin du mandat actuel de la Commission.« [1]

Sagsøgeren har gjort gældende, at denne bestemmelse er en kodificering af den praksis, hvorefter tidligere kabinetschefer ved udløbet af deres midlertidige tjeneste blev forfremmet til en lønklasse, der mindst svarede til den lønklasse, de var ansat i under deres midlertidige tjeneste hos et af Kommissionens medlemmer.

Da sagsøgeren ikke modtog noget svar på sin ansøgning, indgav han den 24. juni 1982 en administrativ klage over det stiltiende afslag. Denne klage afviste ansættelsesmyndigheden imidlertid ved en beslutning af 9. november 1982. Det anførtes i skrivelsen af 9. november, at den af sagsøgeren påberåbte beslutning har et andet formål end det af sagsøgeren anførte, nemlig at angive det tidsrum, der må hengå, før de tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet for et kommissionsmedlem, og herunder er blevet forfremmet, skal vende tilbage til deres tidligere tjenestegrene.

2. Jeg skal herefter gennemgå sagsøgerens anbringender. Som nævnt ovenfor har sagsøgeren gjort gældende, at beslutningen giver en tidligere kabinetschef en ret til at blive forfremmet efter udløbet af sin midlertidige tjeneste, og at den angiver det tidsrum, inden for hvilket institutionen er forpligtet til at forfremme den pågældende. Sagsøgeren anfører, at dette støttes såvel af skrivelse, som af ordene »où la promotion leur est assurée«. Afslaget på at forfremme sagsøgeren er derfor ulovligt, fordi det a) er i strid med princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning, b) indebærer forskelsbehandling i forhold til de øvrige tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet og c) er behæftet med magtfordrejning.

Den af sagsøgeren anlagte fortolkning er imidlertid helt ubegrundet. Som Kommissionen har anført, er beslutningen af 28. juli 1981 en ændring af Kommissionens tidligere beslutning af 20. juli 1979, som også vedrørte reintegreringen af tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste ved et kabinet, og som herunder er blevet forfremmet. Ved den ændrede beslutning nedsættes navnlig tidsrummet mellem den midlertidige tjeneste i kabinettet og reintegreringen i den ny tjenestegren. Beslutningen om at fastsætte denne periode til højst tre måneder for så vidt angår forfremmelserne til lønklasse A 1, A 2 og A 3 havde to vigtige formål, dels en hurtig besættelse af de ledige stillinger, hvortil der var knyttet et vist større ansvar, og dels at give kabinetterne mulighed for at reorganisere sig og ansætte nyt personale.

Den opfattelse, som Kommissionen har gjort gældende, bekræftes af de forberedende arbejder forud for beslutningen (dok. PERS (81) 171) og ved nærmere eftersyn også af selve beslutningens ordlyd. At beslutningen er dårligt redigeret, er hævet over enhver tvivl (og en passus, som sagsøgeren har påberåbt sig, og er i sig selv et bevis herpå, idet den er så uforståelig, at man spørger sig selv, om der ikke er tale om en trykfejl). Men den fortolkning Steinfort har anlagt af beslutningen — ifølge hvilken den tjenestemand, der har været forfremmet under sin midlertidige tjeneste, når han på ny er integreret i sin tidligere tjeneste, har krav på en »anden« forfremmelse, som institutionen er forpligtet til at »sikre« ham — er urimelig og i åbenbar modstrid med vedtægten. En mere omhyggelig gennemlæsning af bestemmelsen vil nemlig afsløre, at der er en snæver forbindelse mellem ordene »dans

1 — Tjenestemænd i kategori A, som under den periode, hvor de gør midlertidig tjeneste i et kabinet, forfremmes til en lønklasse i en anden tjenestegruppe, reintegreres efter udløbet af den midlertidige tjeneste i deres tidligere tjenestegren og sikres her en forfremmelse inden en vis frist: forfremmelse til lønklasse A 1, A 2 eller A 3: 3 måneder; forfremmelse til lønklasse A 5: når kommissionsmedlemmets nuværende mandat udløber«.

un certain délai« og »réintégreront leur service«. Den nævnte frist på tre måneder kan derfor kun forstås som den periode, inden for hvilken tjenestemanden er forpligtet til at tiltræde sin nye stilling. Under alle omstændigheder fremgår det klart, at den foreliggende beslutning udtrykkelig vedrører de tjenestemænd i kategori A, som har været *forfremmet, i den periode hvorunder der har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet.* Sagsøgeren blev imidlertid forfremmet senere, hvorfor han ikke kan støtte ret på beslutningen, også selv om hans fortolkning heraf skulle være korrekt.

3. Beslutningen af 28. juli 1981 kan derfor hverken give grundlag for nogen berettiget forventning hos den tjenestemand, der har gjort midlertidig tjeneste ved et af kommissionsmedlemmernes kabinetter, og så meget desto mindre give den pågældende krav på at blive forfremmet. Som jeg flere gange har understreget, ville en sådan ret i øvrigt være i strid med den ordning, der ligger til grund for den offentlige forvaltning ved EØF, hvor en beslutning om forfremmelse henhører under ansættelsesmyndighedens skønsmæssige beføjelse.

Der er følgelig ingen af sagsøgerens anbringender, der kan siges at ramme plet. Da beslutningen ikke indeholder noget løfte om forfremmelse, udgør den ikke nogen krænkelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Også anbringendet om, at sagsøgeren er blevet forskelsbehandlet i forhold til de øvrige tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste, er ubegrundet. De eventuelle forfremmelser, der måtte være foretaget, krænker ikke princippet om, at tjenestemændene er underkastet de samme ansættelses- og karrierevilkår (jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3), i hvert fald ikke såfremt ansættelsesmyndighedens beslutninger er truffet i overensstemmelse med bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten. Endelig er anbringendet om magtfordrejning fuldstændig grebet ud i luften. Hverken sagens akter eller det, som er fremkommet under de mundtlige forhandlinger, giver grundlag for at antage, at afslaget på forfremmelsen skulle være en skjult sanktion eller udtryk for forfølgelse af sagsøgeren.

4. På grundlag af det ovenfor nævnte, skal jeg derfor foreslå Domstolen at frifinde Kommissionen for de påstande, sagsøgeren Horst W. Steinfort har nedlagt i den stævning, som han indgav den 1. december 1982. Endvidere mener jeg, at hver part bør bære sine omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 70.